IRENE M. ADLER

SHERLOCK, LUPIN i JO

L'ENIGMA DE L'HOME DEL BARRET DE COPA

Estrella Polar

IRENE M. ADLER

L'ENIGMA DE L'HOME DEL BARRET DE COPA

Estrella Polar

Tots els noms, personatges i històries continguts en aquest llibre tenen *copyright* i llicència exclusiva d'Atlantyca S.p.A. en la seva versió original. Les traduccions i les adaptacions són propietat d'Atlantyca S.p.A. Tots els drets reservats.

Títol original: *L'enigma dell'uomo con il cilindro*
© Atlantyca S.p.A., Itàlia, 2017
© de la traducció: M. Dolors Ventós Navés, 2019
Text de Pierdomenico Baccalario, Alessandro Gatti i Lucia Vaccarino
Il·lustracions d'Iacopo Bruno
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2019
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Publicat per acord amb Book on a Tree Ltd.
Edició original publicada per Edizioni Piemme SpA
International Rights © Atlantyca S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia - foreignrights@atlantyca.it - www.atlantyca.com

Primera edició: octubre del 2019
ISBN: 978-84-9137-878-5
Dipòsit legal: B. 17.127-2019
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

DIES SENSE LLUM

La nostra memòria funciona d'una manera ben estranya. Hi ha records que s'enfonsen per sempre i, per molt que ens esforcem per recuperar-los, no tornen mai més a la superfície. N'hi ha d'altres, en canvi, que són massa presents, i només esperen un moment de distracció per enxampar-nos amb la guàrdia baixa i agredir-nos amb la seva càrrega de penediments i tristesa.

En Sherlock Holmes em va dir una vegada que la memòria era un enorme arxiu polsegós: una mena de laberint fet de prestatges i fitxers, amb milers i milers de calaixos tancats.

Tot i així, segons ell, amb mètode i disciplina és possible retrobar els calaixos que contenen detalls llunyans en el temps i informació aparentment insignificant.

«Tot és qüestió de control: els records ens pertanyen i sempre els podem retrobar, quan ho desitgem», em va explicar aquell dia. Sempre he cregut que en Sherlock era un geni, però que en aquest cas no havia tingut en compte un aspecte fonamental. La idea del control és il·lusòria. Hi ha moments en què un remolí d'esdeveniments destarota l'ordre del nostre arxiu. I, de sobte, tots els calaixos s'obren sense que els hàgim donat permís, i els records emprenen el vol, en un aiguabarreig de sensacions, olors, sabors, imatges, pensaments, dubtes...

En aquest estiu del 1940, mentre prenc un cafè a l'alegre terrassa del pis que he llogat a Capri, els vents de guerra també enfurismen i trasbalsen l'arxiu dels meus records, i en fan trontollar els fonaments. En aquests moments, fins i tot la mestressa de la casa deixa de mirar-me amb la seva desconfiança habitual, i em porta una pasta d'ametlles o una llesca de pa amb confitura de llimona. N'hi dono les gràcies, sabent que no entendrà ni una paraula del que li dic, i ella em

respon en la seva llengua, que em resulta tan incomprensible com la meva a ella.

Aquestes petites gratificacions, senzilles i flairoses, obren calaixos que contenen alguns records, tant si m'agrada com si no. I llavors ens torno a veure a tots junts: en Sherlock Holmes, l'Arseni Lupin, jo i, és clar, la Irene, la meva mare adoptiva. Tots quatre, a Briony Lodge, prenent el te que ens serveix en Billy Gutsby, el nostre inigualable majordom. Com una família estrafolària, més o menys feliç. Tots quatre voltant pel món, provant de resoldre un nou cas misteriós.

Un dia, en Lupin em va confiar que tot el que havia viscut amb en Sherlock i la Irene quan eren adolescents havia estat, segons ell, la manera com el destí els va voler preparar per als reptes que els esperaven al cap de cinquanta anys. Els reptes a què s'haurien d'enfrontar amb mi, després d'aquell maleït viatge a Danzig.

Encara avui dia, després de tants anys, de vegades veig el rostre de la meva germana Àsia en els seus últims instants de vida. Veig els seus cabells, enganxats al front, com si fossin palla, i els ulls, que havien estat tan brillants i orgullosos, esbatanats al buit. Veig la clau i la misteriosa nota, que havia

protegit amb la seva pròpia vida. I veig el seu somriure, l'últim que em va regalar, perquè estava segura que jo m'encarregaria d'esmenar errors per impedir noves tragèdies. Perquè aviat succeiria un fet que canviaria el món per sempre més, obrint de bat a bat les portes a uns horrors inimaginables. Havíem quedat atrapats en les xarxes de la història, tal com em va dir l'Arseni aquell dia tan llunyà, i els únics que podíem modificar el curs dels esdeveniments érem justament nosaltres.

Briony Lodge, la gran mansió de Serpentine Avenue on ens havíem traslladat feia unes quantes setmanes, estava immersa en el silenci, com sempre. Hi havia massa coses no dites que planaven per damunt nostre com fantasmes, coses que enrarien l'ambient i ens feien caminar de puntetes per no ensopegar els uns amb els altres i veure'ns obligats a intercanviar alguna frase de cortesia. Després d'un primer moment en què ho havia volgut deixar tot enrere fent les paus amb la Irene i convencent en Sherlock perquè es quedés amb nosaltres, el pes de la mort de l'Àsia havia tornat a turmentar-me i m'embolcallava com una capa tètrica que m'aïllava de la resta del món.

Perdre-la a ella va implicar perdre el meu passat. Qui era jo, de debò? Quin era el meu destí? Jo, que encara no havia complert els tretze anys i ja m'havien separat per sempre d'una família de qui no hauria hagut de parlar mai. Jo, que havia nascut a Gatchina, a Rússia, filla secreta del tsar Nicolau II, que m'havia permès viure a la residència de camp i rebre una bona educació a canvi que no em presentés mai davant seu ni de la resta de la família reial. Jo, que havia tingut, encara que fos per un temps massa breu, una germana que havia descobert la meva existència i m'havia estimat incondicionalment: Anastàsia Nikolaevna Romanova. L'Àsia, la meva *sestra*.

Durant la revolució els insurrectes van massacrar la família reial. El meu pare i els meus germanastres eren morts. Tots, menys ella. I la Irene, que em va adoptar quan el meu pare em va enviar a Amèrica amb l'ajuda del seu fidelíssim amic, el Comte G., va rebre l'encàrrec de salvar-la dels enemics que encara la perseguien.

Però no se'n va sortir.

Ni tan sols amb l'ajuda d'en Sherlock Holmes i l'Arseni Lupin.

Nosaltres encara érem vius i estàvem segurs a Anglaterra,

prenent te amb pastes, protegits per les parets d'aquella casa de Londres i per una xarxa d'amistats que ens havien tret d'embolics en més d'una ocasió. Però l'Anastàsia ja no hi era. Per a mi, que havia crescut amb el mite de la Irene Adler, una espia indòmita, en Sherlock Holmes, un detectiu genial, i l'Arseni Lupin, un inefable lladre gentilhome, havia estat com si s'esvaïssin tots els meus somnis infantils. Em pensava que eren invencibles, que no hi havia cap gesta massa difícil per a ells, però m'equivocava, i aquella simple constatació estava excavant un forat molt profund en la meva ànima.

—Senyoreta Adler, l'esmorzar ja està servit i els senyors l'esperen al saló —va dir en Billy Gutsby, que va aparèixer amb un somriure resplendent a la porta de la biblioteca, l'estança de la mansió en què preferia passar el dia, des del matí, així que em llevava, fins a última hora de la tarda, immersa en històries que em poguessin ajudar a oblidar encara que només fos per unes quantes hores tot el que havia succeït.

—Gràcies, Billy, però m'estimo més quedar-me aquí. Disculpa'm amb la mare i els convidats, sisplau —vaig replicar sense aixecar els ulls d'una banal, però divertida, novel·la de pirates.

En Billy va estossegar, amb una torbació evident. Aquell noi irlandès, no gaire més gran que jo, semblava que podia afrontar qualsevol situació sense perdre la seva alegre irreverència, tret d'una: la tristesa. Potser tenia un caràcter tan despreocupat que ni tan sols la podia concebre, i la contemplava com un sentiment aliè, que no li pertanyia. O potser el seu somriure era una manera de rebutjar-la, i quan la reconeixia, se sentia incòmode. En Billy es va passar una mà pel ble de cabells ondulats que li emmarcava el front, i va girar cua sense afegir ni una paraula. Vaig sentir com s'allunyava pel passadís, però, quan estava a punt de submergir-me novament en la lectura, uns altres passos van ressonar a la casa. Vaig esbufegar, posant els ulls en blanc.

—Mila, no et demano gran cosa, però almenys podries esmorzar amb nosaltres. No et pots saltar els àpats, no és gens saludable —em va dir la Irene des del llindar de la porta de la biblioteca brandant el seu casquet de cabells pèl-rojos amb estries blanques, tallats ben curts, per sota les orelles, segons l'última moda americana.

Li vaig dedicar una mirada absent. Des del dia que la vaig abraçar, quan, de tornada a Danzig, li vaig xiuxiuejar:

«t'estimo» i confiava oblidar la mort de l'Anastàsia, les coses s'havien complicat entre nosaltres. Amb prou feines ens dirigíem la paraula i ens evitàvem a posta, per por d'encreuar-nos per casualitat, sorpreses perquè no estàvem preparades per a aquella proximitat que, fins feia poc, havia estat la trama de la nostra existència. Només tenia set anys quan vaig desembarcar als Estats Units, a Ellis Island, l'illa dels immigrants, i la Irene em va venir a buscar i em va prometre que sempre més estaríem juntes. Vaig agafar la mà que m'estenia i la vaig estrènyer, confiada. Aquella dona d'ulls verds i mirada aguda em va conquerir immediatament, i em vaig sentir segura amb ella. Però ara semblava que aquesta sensació s'havia esvaït. Érem dues forasteres que no aconseguien reconeixe's ni retrobar-se.

La Irene em va acompanyar al saló on ens esperaven en Sherlock i l'Arseni. En Holmes cada vegada estava més prim, i això feia que la seva elevada estatura s'accentués de manera gairebé grotesca, i, a més, tenia la mirada perduda de qui està molt lluny, capficat en els seus pensaments. L'Arseni somreia, com sempre, i la claror que entrava per la finestra il·luminava la seva tofa de cabells grisos creant una mena d'aurèola que li envoltava el cap. Aquella imatge va allunyar per un instant

la meva tristesa, i gairebé se'm va escapar una rialleta: l'aire angelical d'aquell senyor d'una certa edat amagava el lladre més gran de tots els temps.

—Bon dia, boniques, he anat a comprar unes cosetes a la pastisseria francesa del senyor Bernier, l'únic lloc on els pobres expatriats podem consolar els nostres paladars exigents —va dir l'Arseni amb un somriure impertinent assenyalant una safata de *petits fours* que ressaltaven, temptadors, al costat de l'esmorzar menys apetitós que ens havia preparat la cuinera, la Mary Cavanagh. La Mary era una cuinera excepcional, però tenia un taló d'Aquil·les: els dolços. Els seus *scones* eren durs com pedres, i les seves galetes tenien una consistència de serradures. Se'n sortia molt millor amb els ous i el bacó, però jo no tenia estómac per als esmorzars anglesos: la Irene m'havia criat a còpia de *croissants* i xocolata desfeta a primera hora del matí.

Per un instant vaig somriure, com quan era petita. L'Arseni sabia que jo tenia passió pels dolços, i aquell petit gest em va escalfar el cor. A la cort del tsar també apreciaven molt la pastisseria francesa i a Gatchina, durant els àpats importants, els *petits fours* sempre tenien un gran èxit. Una vegada, l'Àsia

es va esmunyir a la cuina per tastar-ne un... El somriure se'm va glaçar als llavis i, per consolar-me, em vaig ficar una pasta a la boca. Tenia gust d'ametlles i llimona, i era exquisida, però ni amb tot el sucre del món n'hi hauria hagut prou per fer-me sentir millor en aquell moment. Les llàgrimes em van pujar als ulls i em vaig afanyar a beure un glop de te, per amagar-me darrere la tassa. La Irene se'n va adonar i em va mirar, preocupada, mentre que en Sherlock semblava massa capficat en els seus pensaments per veure què passava al seu voltant. L'Arseni va portar tot el pes de la conversa a taula, explicant anècdotes divertides i curiositats sobre les seves últimes exploracions londinenques. Feia moltes dècades que no hi vivia, i semblava que tot l'encuriosia i l'engrescava. Vaig provar de concentrar-me en les seves paraules, però estar en aquell saló no m'ajudava a oblidar els últims esdeveniments. Just en aquella estança m'havia agredit el sicari del mariscal Kindjal, l'home que havia assassinat l'Àsia per robar-li la clau i la misteriosa nota que m'havia entregat la meva germanastra, i on solament hi havia escrit un número: 734 090. L'havia memoritzat abans de lliurar la nota al sicari, i li havia donat una clau falsa i m'havia quedat amb l'autèntica. Però l'home

se'n va adonar i va venir a buscar-la justament aquí, i vaig tenir sort de la intervenció d'en Sherlock, que em va salvar d'una mala fi.

—Tinc entès que el sicari es nega a parlar —va dir en Sherlock, de cop i volta. És a dir, que no solament m'observava, sinó que, a sobre, de les meves mirades inquietes n'havia deduït el que pensava!

—No cal que ens en preocupem més —el va tallar la Irene—. En Mycroft ens ha assegurat que no sortirà mai més de les presons de Sa Majestat.

En Sherlock va esbufegar:

—Em rebenta deure favors al meu germà: no se sap mai què et demanarà a canvi.

—Els temps desesperats demanen mesures desesperades —va murmurar la Irene, i es va aixecar de cop.

En Sherlock també es va aixecar, com si hagués estat esperant que algú trenqués files per poder tornar a encauar-se a les seves estances. En Billy, potser per provar de fer-me somriure, m'havia explicat que en Sherlock havia destarotat completament l'ala est de la casa, on s'havia instal·lat, portant-hi una colla d'instruments estrambòtics.

—I, a més, juga a dards contra la paret! —em va xiuxiuejar, amb aire de conspirador.

Va ser precisament en Billy qui va interrompre el flux dels meus pensaments en aquell moment, anunciant solemnement:

—Ha arribat una càrrega voluminosa per al senyor Holmes!